

เรื่องคุณพ่อใจร้อน

พ.อ.มนตรี คุณารักษ์ เป็นผู้ป่วยของห้องตรวจพิเศษตั้งแต่ห้องตรวจพิเศษเริ่มเปิดให้บริการสำหรับนายทหาร พ.อ.มนตรี เมื่อแรกที่เข้ามาใช้บริการ ท่านจะมาตรวจเกี่ยวกับโรคกระดูก การมารับการรักษาและเข้าตรวจของท่านในทุก ๆ ครั้งท่านจะมีภรรยาท่านตามมาด้วยทุกครั้ง สาเหตุเพราะท่านเป็นผู้ที่ค่อนข้างเอาแต่ใจตนเองและใจร้อนอยู่เสมอ เป็นผู้ที่มีความคิดเป็นของตนเองไม่ค่อยฟังใครค่อนข้างที่จะดื้อ ภรรยาท่านก็จะคอยมาด้วยอยู่เสมอหาวันใดที่ภรรยาของท่านไม่สามารถมาอยู่ตรวจด้วยได้ ภรรยาของท่านก็จะมาคอยรับส่งให้ หรือพยายามนัดพบแพทย์ให้พร้อม ๆ กันเพื่อความสะดวก ในการเดินทางและจะได้ดูแลพฤติกรรมต่าง ๆ ของท่าน ได้สาเหตุก็เพราะท่านค่อนข้างจะเอาแต่ใจตนเองนั่นเอง

ครั้งแรก ๆ ที่ท่านมาพบแพทย์ท่านพบแพทย์โรคกระดูก ท่านมารักษากับนายแพทย์พจนาน เพราะมีอาการปวดเข่า ข้าพเจ้าได้เป็นผู้นำส่งท่านตรวจที่แผนกศัลยกรรมกระดูกและข้อ ที่เมื่อก่อนนั้นยังอยู่ที่อาคารเก่า ชั้น 1 ข้าพเจ้าก็นำท่านไปตรวจเช่นเดียวกับรายอื่น ๆ เมื่อตรวจเสร็จท่านก็รับยากลับบ้านเช่นเดียวกับรายอื่น ๆ และต่อมา เวลา ประมาณ 11.30 น. โดยประมาณข้าพเจ้าได้ขออนุญาตหัวหน้าลงไปซื้อของท่านคำ PX ชั้น 1 เมื่อเดินมาถึงเคาเตอร์ประชาสัมพันธ์ บริเวณด้านหลังผู้ป่วยนั่งรอขึ้นบันได ข้าพเจ้าได้มองเห็น พ.อ.มนตรี และภรรยา นั่งพูดคุยกันอยู่แต่ท่าทางเหมือนการถกเถียงกันอยู่ในเรื่องอะไรบางอย่าง เพราะเหมือนคนไม่พอใจ อะไรซักอย่าง ข้าพเจ้าจึงเดินเข้าไปถาม ท่าน ว่า

คุณพ่อมนตรีเป็นอะไรหรือเปล่า ตรวจรับยาเสร็จแล้วทำไมยังไม่กลับบ้านละคะ พ.อ.มนตรีท่านก็เลย ภรรยาท่านจึงตอบแทนว่าท่านไม่พอใจที่ได้รับยาดังนี้เพราะเคยทานยา นี้แล้วอาการไม่ดีขึ้น ข้าพเจ้าจึงขออนุญาต ยานี้ที่ท่านได้รับปรากฏว่า เป็นยา คลายกล้ามเนื้อ (นอร์จิสิค) และยาอีกหลายตัวที่ค่อนข้างร่วมกัน แต่ตัวยาที่ท่านไม่ชอบก็คือยา คลายกล้ามเนื้อ นอร์จิสิค ที่ท่านรู้สึกว่ามันแล้วไม่ดี ไม่ชอบ ไม่ต้องการทานยาดังนี้ท่านจึงนั่งโววายกับภรรยาทำท่าทำไมเหมือนต้องสั่งยาดังนี้ให้ท่าน ท่านอยากเปลี่ยนยาตัวใหม่ถ้าไม่ได้จะฟ้องท่านผู้อำนวยการ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรก็เลยพยายามพูด เกลี้ยกล่อมให้ท่านอารมณ์เย็นลงและอธิบาย ท่านว่า ท่านมีอาการแบบนี้หมอก็เลยสั่งยาให้ยาดังนี้ก็เป็นยาที่ดีตัวหนึ่ง ที่สัมพันธ์กับโรคที่ท่านเป็นอยู่ ท่านลองทานยาดูก่อนซัก 2-3 วันหากอาการยังไม่ดีขึ้นก็ให้มาพบแพทย์ใหม่ และขอเปลี่ยนยาตัวใหม่แทนและถ้าหากท่านไม่กล้าบอกหมอเดี๋ยวข้าพเจ้าจะเป็นบอกหมอแทนให้และท่านก็เลยยอมใจอ่อน

และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าจึงได้รู้ว่าท่านเป็นคนค่อนข้างจะดื้อเอาแต่ใจตนเอง และภรรยาท่านจะเล่าให้ฟังว่า “แม่ละเห็น้อยจริง ๆ เลยเพราะพ่อแกล้งชอบเป็นแบบนี้ใครพูดอะไรก็ไม่ฟังคือ เอาแต่ใจตนเอง เวลาไม่พอใจอะไรก็โววาย แม่เองก็เอาไม่อยู่ ขอบใจหนูมากนะที่ช่วยพูดกับพ่อให้ในวันนี้ ถ้ายังไรคราวหน้าพ่อกับแม่จะมาพบหมออีก แม่ฝากดูแลพ่อแกล้งด้วยนะ”

หลังจากเหตุการณ์วันนั้นได้ผ่านไป ข้าพเจ้าก็คิดว่าคงไม่มีอะไรที่มากไปกว่านี้อีกหรอก สำหรับผู้สูงอายุนี้นี้ แต่มันไม่เป็นอย่างนั้นเพราะมันเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเรื่องต่อไป เพราะไม่เพียงแต่ข้าพเจ้าเท่านั้นที่เจอกับเหตุการณ์เช่นนี้ เจ้าหน้าทีคนอื่น ๆ ก็เจอ รวมทั้งหมอและเภสัชก็เช่นเดียวกันเช่นเมื่อท่านมาถึงห้องตรวจตอนแปดโมงเช้า เจาะเลือด เก็บ ปัสสาวะพบหมอ เมื่อเจาะเลือดเสร็จแล้วท่านก็จะลงไปทานข้าวและเมื่อทานข้าวเสร็จแล้วกลับขึ้นมานั่งรอผลเลือดที่ห้องท่านก็จะส่งโอดินแทน อีกหนึ่งแก้ว เมื่อทานโอดินเสร็จท่านก็จะหยิบหนังสือธรรมะที่ท่านนำติดตัวมาอ่าน และเมื่ออ่านไปได้นานท่านก็จะหลับ และนั่งหลับตลอดการรอตรวจ และเมื่อเจ้าหน้าที่จะขอเข้าไปวัดความดันท่านท่านก็จะ ไม่พอใจอะอะโววาย ว่า “ไม่วัดยังไม่วัด คนกำลังหลับอยู่ยังไม่วัด” เจ้าหน้าที่คนนั้นก็ตกใจ และโกล้ำเข้าไป วัดความดันของท่านอีกและเมื่อถึงเวลารับยา ท่านก็จะคอยถามเภสัชตลอดว่ายานี้กินอย่างไร ยานี้แก้โรคอะไร ทั้ง ๆ ที่หน้าซองยาก็มีบอกอยู่แล้ว ทำเอาเภสัช งง ๆ ไปตาม ๆ กัน ส่วนตัวของข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึอะไรมาก พยายามใจเย็นกับท่านให้มากที่สุดอาจเป็นเพราะ ภรรยาท่านเคย บอกไว้แล้ว ก็เลยเคยชินกับท่านนั่นเอง และในการกลับกันพ.อ.มนตรี ท่านก็จะเลือกที่จะรับบริการกับข้าพเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ จนเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ได้ตั้งฉายา พ.อ.มนตรีว่าเป็นพ่อของข้าพเจ้า เพราะเมื่อท่านมาตรวจที่โรงพยาบาลเมื่อไหร่ และเจ้าหน้าที่เห็นท่านมายืนบัตร ทุกคนจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ นิด พ่อนิคมาแล้ว” เป็นที่รู้กันว่า พ.อ.มนตรีมาแล้ว

ทุกคนอาจจะมองว่าเป็นไม่เห็นมีดีอะไร เลย แต่ลึก ๆ แล้วท่านก็มีความน่ารักมาก ๆ ที่ท่านก็มีความห่วงใยและเป็นห่วงข้าพเจ้ามาก ก็จากเหตุการณ์นั้นนั่นเอง คือ

วันนั้นท่านต้องเตรียมตัวตรวจร่างกาย ตรวจคลื่นหัวใจ เพื่อทำการผ่าตัดต่อมลูกหมาก ซึ่งท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ตรวจให้ แต่เสียใจว่า วันนั้นข้าพเจ้าเกิดปวดท้องและท้องเสียอยู่เมื่อท่านได้เดินเข้ามาในห้องเพื่อของตรวจคลื่นหัวใจข้าพเจ้าจึงบอกให้ท่านนั่งรอก่อน เพราะข้าพเจ้าปวดท้องอยู่จะไปเข้าห้องน้ำก่อน จึงบอกท่านว่า “ คุณพ่อนั่งรอนิดก่อน สักครู่ไม่ถึง ลิบนาทีก็นิดเดียวนิคมาตรวจให้” พุดเสร็จข้าพเจ้าก็รีบเดินออกไปเข้าห้องน้ำและเมื่อกลับจากห้องน้ำออกมา ข้าพเจ้า ก็ไม่เห็น พ.อ.มนตรี จึงคิดว่าท่านไปทานข้าวเดี๋ยวก็นิดมา ซักครู่ ก็มีน้องเจ้าหน้าที่ เดินออกมาจากห้องตรวจคลื่นหัวใจและมาบอกกับข้าพเจ้าว่า “ พี่นิดคุณพ่อนิครีฝากมาบอกว่าคุณพ่อขอโทษ ยกโทษให้คุณพ่อด้วยที่มาทำให้ นิดลำบากใจไม่สบายใจพ่อขอโทษด้วยนะ” เท่านั้นแหละข้าพเจ้าตกใจมาก และนึกไม่ถึงว่าคุณพ่อนิครีมาโทษหนูเรื่องอะไรกันแน่ น้องเจ้าหน้าที่จึงบอกต่อว่าเห็นพี่นิดรีบเดินออกไปคุณพ่อจึงคิดว่าพี่นิดไม่ อยากตรวจคลื่นหัวใจให้คุณพ่อ และคุณพ่อเหมือนรู้ตัวว่าชอบ มาวุ่นวายแต่กับพี่นิดเสมอท่านจึงฝากมาขอโทษ และในช่วงที่ข้าพเจ้าได้คุยกับน้องเจ้าหน้าที่อยู่นั้นคุณพ่อนิครีท่านก็กำลังจะเดินออกจากห้องไป ก่อนไปท่านก็เข้ามาพูดว่า “พ่อขอโทษนะ ยกโทษให้พ่อด้วยที่พ่อมาทำความวุ่นวายให้” แล้วท่านก็เดินออกไป ข้าพเจ้าจึงรีบวิ่งตาม

ท่านออกมาจากห้องและเข้าไปพูดกับท่านว่า “คุณพ่อ นิดไม่ได้โกรธและไม่ได้ไม่ยอมให้การบริการกับคุณพ่อ นิดต้องเสียต่างหากคุณพ่อจะมาขอโทษนิดทำกัน “

และเมื่อข้าพเจ้ากลับถึงที่พักและได้ทบทวนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นมันช่างกับเราได้ทะเลาะกับพ่อของเราจริงๆ เหมือนพ่อกับลูกที่รักกันแต่เผชิญทะเลาะกันด้วยเรื่องบางอย่าง และสุดท้ายก็เข้าใจกัน รักกันเหมือนเดิมจะว่าไปแล้ว พ.อ.มนตรีท่านก็ แคร่ ความรู้สึกของข้าพเจ้าและเป็นห่วงข้าพเจ้า เช่นเดียวกันเห็นท่านเป็นคนขี้ไวยวาย เอาแต่ใจตนเอง แต่ลึก ๆ แล้วท่านก็มีความรู้สึกดี ๆ ใ้กับรา เช่นเดียวกัน

สุดท้าย มีผู้รู้ท่านได้สอนเราไว้ว่าให้เราคิดบวกอยู่เสมอ หากวันใดที่เราารู้สึกไม่ดีกับตนเองหรือผู้อื่น วันใดที่เราท้อแท้ ให้คิดในด้านบวก และเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ในด้านบวก ข้าพเจ้าก็เกิดรอยยิ้มขึ้นในใจของข้าพเจ้าเอง เกิดรอยยิ้ม เล็กๆ ขึ้นในใจ ทีละนิด ทีละนิด พร้อมกับเกิดเสียง ที่ดังก้องอยู่ในใจว่า “ นี่เราเป็นพ่อลูกกันจริงๆ เหรอ ”